

Sygn. akt I KZ 26/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **W. P.**

skazanego z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 3 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 kwietnia 2022 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 marca 2022 r., sygn. akt XVII Ka (...), w przedmiocie odmowy przywrócenia skazanemu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 listopada 2021 r.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 marca 2022 r., sygn. akt XVII Ka (...), Sąd Okręgowy w P. nie uwzględnił wniosku W. P. o przywrócenie mu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku tegoż Sądu z dnia 23 listopada 2021 r.

Na wyżej wymienioną decyzję procesową zażalenie w terminie złożył skazany, zaskarżając je w całości. W treści środka odwoławczego wskazał, że niezłożenie przez niego w terminie wniosku o uzasadnienie wyroku z dnia 23 listopada 2021 r. wynika z przyczyny zupełnie od niego niezależnej, to jest zostało spowodowane niepouczeniem go o konieczności złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku oraz o możliwości złożenia skargi kasacyjnej, którą musi sporządzać

profesjonalny pełnomocnik. Według twierdzeń skarżącego Sędzia Przewodniczący na rozprawie apelacyjnej miał mu wskazać jedynie, że wyrok z dnia 23 listopada 2021 r. jest ostateczny i że nie może on podejmować już jakichkolwiek działań.

Jednocześnie skarżący wniósł o odtworzenie nagrania z rozprawy celem uprawdopodobnienia przedstawionej przez siebie argumentacji.

W konkluzji zaś samego zażalenia W. P. wniósł o przywrócenie terminu na złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 23 listopada 2021 r. oraz o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i dlatego nie mogło zostać uwzględnione.

Dokonana przez Sąd Najwyższy analiza sprawy prowadzi do wniosku, że brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że skarżący został błędnie pouczone przez Sąd odwoławczy o możliwości podejmowania dalszych czynności po wydaniu wyroku przez Sąd drugiej instancji. Trafnie wywiódł bowiem Sąd Okręgowy, że z treści protokołu rozprawy apelacyjnej (k. 135-136) jednoznacznie wynika, iż skazany, który obecny był na tej rozprawie, został prawidłowo pouczone o prawie do złożenia wniosku o uzasadnienie oraz o możliwości wywiedzenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Zasadnie Sąd Okręgowy w P. zwrócił także uwagę w uzasadnieniu swojego postanowienia, że w pewnym zakresie dokonanie przez Sąd odwoławczy pouczenia potwierdza również treść pisma skazanego z dnia 29 grudnia 2021 r., którym W. P. zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, argumentując tak sformułowany wniosek tym, że pouczone go o tym, iż kasację może złożyć jedynie profesjonalny pełnomocnik, co jest wszak oczywiste. Kwestia zaś złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia, jak dalej wywodził Sąd Okręgowy w P., jest tu niezależna od ewentualnego wywiedzenia kasacji (k. 146). W tym stanie sprawy twierdzenia skarżącego, o tym, że nie został pouczone o możliwości wystąpienia o ustanowienie obrońcy z urzędu do sporządzenia kasacji nie stanowią w żadnym razie uprawdopodobnienia podnoszonej przez skarżącego argumentacji o niedotrzymaniu terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie, albowiem w żadnym razie nie usprawiedliwiają zaniedbania niezachowania terminu.

Na marginesie uczynionych uwag należy zaznaczyć, jak słusznie zauważył także Sąd Okręgowy w P. w uzasadnieniu skarżonego postanowienia,

iż skazanego w chwili przedstawienia zarzutów w dniu 30 września 2020 r. pouczone o prawie do wystąpienia o obrońcę z urzędu, jeśli wykaze, że nie jest w stanie ponieść kosztów związanych z reprezentowaniem go przez obrońcę z wyboru. Potwierdzenie tego pouczenia skarżący potwierdził zaś własnoręcznym podpisem (k. 22).

Ponadto warto także nadmienić, że W. P. z zachowaniem terminu ustanowionego w przepisach prawa procesowego złożył osobiście (ponieważ nie był reprezentowany przez obrońcę w toku tego postępowania) wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia i doręczenia odpisu wyroku Sądu pierwszej instancji z uzasadnieniem (k. 81), co przeczyć tezie prezentowanej przez skarżącego we wnoszonych przez niego pismach procesowych po wydaniu wyroku przez Sąd drugiej instancji, że nie jest on zorientowany w jaki sposób prawidłowo korzystać z przydanych mu przez ustawodawcę uprawnień w toku procesu karnego.

Odnosząc się natomiast do sformułowanego przez skarżącego wniosku o odtworzenia przebiegu rozprawy apelacyjnej z dnia 23 listopada 2021 r. na której nastąpiło publiczne ogłoszenia orzeczenia Sądu drugiej instancji w celu potwierdzenia przytaczanej przez W. P. argumentacji należy wyjaśnić, co następuje.

Przepis art. 147 § 1 k.p.k. przewiduje możliwość prowadzenia rejestracji dźwięku albo obrazu i dźwięku czynności protokolowanych w postępowaniu karnym - po wcześniejszym uprzedzeniu o tym fakcie osób uczestniczących w danej czynności. Co do zasady, decyzja należy do sędziego prowadzącego postępowanie sądowe. Stosownie zaś do art. 147 § 2 b k.p.k. przebieg rozprawy utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk, chyba że jest to niemożliwe ze względów technicznych. Wskazany obowiązek nie ma jednak charakteru bezwzględnego, ponieważ nie może zostać dopełniony w sytuacji, gdy względy techniczne stoją temu na przeszkodzie. Jak wynika z zapisu protokołu rozprawy apelacyjnej uczestniczących w rozprawie stron nie uprzedzano o utrwalaniu przebiegu tej czynności procesowej. Nie został też nigdy sformułowany wniosek o sprostowanie protokołu w trybie art. 152 k.p.k. w związku z czym domniemywać należy, że dokument ten odzwierciedla przebieg czynności procesowej zarówno w zakresie nagrywania przebiegu rozprawy, jak i

prawidłowego pouczenia skazanego o czynnościach niezbędnych do wniesienia kasacji.

Wobec powyższego, przyjąć trzeba, że w pełni zasadnie odmówiono W. P. przywrócenia wskazanego wcześniej terminu, zaś poglądu zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia argumentacja podniesiona w zażaleniu w najmniejszym stopniu nie podważyła.

W tym stanie rzeczy bezprzedmiotowe było rozpoznawanie wniosku skazanego o wyznaczenie mu na potrzeby postępowania kasacyjnego obrońcy z urzędu.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.